

月光变奏曲

Moonlight

เลวอรัท
ใต้แสงจันทร์ 5

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ห้องสมุดพระนครเหนือ

503000778

เขียน : ชิงเหม่ย
แปล : Lucky Luna

"กินข้าว?" โจ้วชวนเกร็งตัวคำร่างอยู่เหนือซูหลี่ มองเธอก็กำลังขดตัวเข้ามาในอ้อมกอดของตน ตาของเขาลืมลึกขณะเอ่ยเสียงแหบพร่า "ผมหิวแล้วจริงๆ คุณกายชีว่าตอนนี้ผมอยากกินอะไร"

สองมือที่โอบเอวเขาค่อยๆ แน่นขึ้น เธอตื่นเต้นจนหัวใจแทบจะกระดอนออกมาจากคอแล้ว

มือใหญ่ของเขาก็สอดเข้าไปใต้แผ่นหลังเธอ ถ่ายทอดความอบอุ่นให้กับ แม้จะมีเสื้อผ้ากันอยู่ ร่างแบบซิดจนเธอรู้สึกได้ถึงกลิ่นไอของฝ่ามือเขา

ซูหลี่ขยับตัวเล็กน้อย เสื้อผ้าเสียดสีกับโซฟาเสียงดังสวบสาบ ทั้งที่ปกติตอนเปลี่ยนเสื้อผ้าแทบจะไม่ได้ยินเสียงเลยแท้ๆ แต่เวลานี้กลับดังจนน่ากลัว ภายในห้องรับแขกอันเงียบเชียบ แต่ละบาทแต่ละวินาทีล้วนกำลังปลุกเร้าเส้นประสาทในสมองของซูหลี่...

เธอขยับเพื่อรักษาระยะห่างกับโจ้วชวนให้ปลอดภัย ฝืนยกมุมปาก "ทำไมอยากกินเนื้อฉันทะหรอคะ"

บทที่ 120

วธล้าเหลียง มีบางคำพูดที่ฉันทนมานานมากแล้ว อยากพูดตั้งแต่
สมัยเรื่อครั้งก่อน วันนี้ขอพูดตรงๆ เลยก็แล้วกัน...ยุคสมัยมันต่างกัน
การตีพิมพ์หนังสือในปัจจุบันก็ไม่ได้ง่ายเหมือนกับเมื่อก่อนอีกต่อไปแล้ว
ถ้าใครเขียนจะต้องส่งต้นฉบับทางไปรษณีย์ บ.ก. ตรวจต้นฉบับ โรงพิมพ์
พิมพ์ออกมา แล้วคนอ่านก็ซื้อหนังสือ..."

มีอาของเธอสื่อๆ กำเป็นหมัด ปลายนิ้วขาวซีดเพราะออกแรงมากเกินไป...
"เพราะมีเครื่องมือสื่อสารทางอินเทอร์เน็ตที่สะดวกหลากหลายรูปแบบ
การสื่อสารในอดีต การสื่อสารในปัจจุบันก็เข้าถึงได้มากขึ้นแล้ว ดังนั้น
เมื่อเขียนเป็นคอนสารเวลาที่เอาแต่หาผลประโยชน์หรือไม่เอาการเอางาน
แล้วรีบวิ่งเรื่องก็ถูกเปิดโปงได้เช่นกัน...นักเขียนไม่ได้โกง คนอ่านก็ไม่ได้โง่
เหมือนกัน ถ้าไม่เอาจริงเอาจ้งกับทัศนคติในการทำงานแบบขายผ้าเอาหน้ารอด
อาจทำให้สำนักพิมพ์หยวนเยวียพังพินาศไม่ช้าก็เร็ว"

"ว่าไงนะ เธอว่าใครเป็นคนสารเลว"

ซูหลี่ซิดคางเล็กน้อย "ฉันบอกว่าแสงแดดรุนแรง สรรพสิ่งเผยรูปลักษณ์
แท้จริง" นะคะ"

* สรรพสิ่งเผยรูปลักษณ์แท้จริง เดิมเป็นชื่อหนังสือของนักเขียนนามปากกา 'อาอี๋' ภายหลังใช้ใน
นวนิยายเรื่องนี้เพื่อสื่อถึงสิ่งที่ไม่ตรงกับความเป็นจริง

มุมปากของเสียงซงล้งกระตุกเล็กน้อย ลูกพรวดขึ้นจากที่นั่ง "ซูหลี่! ระวังคำพูดของเธอด้วย! เธอหมายความว่าไง! เธอก็แค่ร้องหิวหน้า บ.ก. นิตยสารฉันเป็นผู้บังคับบัญชาของเธอ เป็นรองประธานของสำนักพิมพ์หยวนเยวี่... อ้อ เธอคิดว่าตัวเองเจ๋งมากสินะที่ตึงนักเขียนเก่งๆ หลายคนมาได้ จะลองก็ได้เนี่ย ถ้าตอนนี้ฉันไล่เธอออก นักเขียนพวกนั้นจะออกไปพร้อมกับเธอและปล่อยเวทีแสดงความสามารถดีๆ อย่างสำนักพิมพ์หยวนเยวี่ของเราไปหรือเปล่า!"

"ฉันก็อยากรู้เหมือนกันค่ะ" ซูหลี่ยกมุมปาก

ความจริงเลือดหัวทั้งร่างเธอแทบจะแข็งตัวแล้ว ความเดือดดาลที่ไม่เคยมีมาก่อนบวกกับท่าทีปราสาทที่เสียงซงล้งมีต่อโจ้วชวน ชั่ววินาทีนั้นเธอแทบอยากจะเขวี้ยงจดหมายลาใส่หน้าเสียงซงล้งแล้วบอกเขาว่าฉันจะไปตอนนี้เลย...

แต่เธอยังคงอดทนไว้

การกลับมาของสัว่เหิงและเจียงอวี่เจิ้งเพิ่งเข้าที่เข้าทาง นิยายรายตอนเรื่องใหม่ของเธอๆ ก็เพิ่งเริ่ม ดิกสูงของเธอเพิ่งจะมีรากฐานที่แข็งแกร่ง เธอจะยอมจำนนมอบรากฐานให้คนอื่นได้อย่างไร

ยังมีโจ้วชวนอีก...

กลางปีหน้าแอร์มันจะเดินทางมาเสาะหานักเขียนที่ประเทศจีนไปร่วมงานด้วย สาเหตุที่ซูหลี่พูดถึงเรื่องนี้บ่อยๆ เพราะเธอสนใจจริงๆ เธอรู้ว่าโจ้วชวนชอบผลงานของแอร์มัน่มาก และคาดหวังมากกว่าสักวันจะสามารถพิสูจนตัวเองในเวทีที่ยิ่งใหญ่และกว้างขวางกว่านี้ได้... แม้โจ้วชวนจะไม่พูด แต่เขาก็เป็นพวกเก็บความรู้สึกที่ตอนประถมได้รางวัลนักเรียนดีเด่นสามประการก็เอาประกาศนียบัตรยัดใส่ในกระเป๋า และไม่เอาออกมาตลอดช่วงปิดภาคเรียนฤดูร้อน แต่ความจริงแล้วเขาหวังอยู่ทุกวันที่ประกาศนียบัตรจะกระโดดออกมาจากกระเป๋าเอง แทบอยากจะเอามาติดบนหน้าผากเพื่อประกาศให้โลกรู้...

และสิ่งที่ซูหลี่ต้องทำคือเป็นคนช่วยเขาเอาประกาศนียบัตรออกมา

ภาพยนตร์ ภาพยนตร์จากนิยาย ถึงเวลานั้นก็จะตามมาด้วยการตีพิมพ์นิยายที่ดัดแปลงจากบทภาพยนตร์ และสำนักพิมพ์ที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ

อีกวันก็มีคนส่งนักพิมพ์หยวนเยวี่และสำนักพิมพ์ซินตั้นเท่านั้น...ถ้าหาก
เธอจะออกจากสำนักพิมพ์หยวนเยวี่ล่ะก็ สำนักพิมพ์แห่งนี้ก็จะมีคน
ที่คอยมองขวางชิงเพื่อใจชั่วเหมือนเธอเป็นคนที่สองอีก...

เธอแทบจะจินตนาการได้เลยว่าปีหน้าหรือปีถัดไปผลงานเรื่องใหม่ของเธอ
ก็อาจจะถูกมอบให้กับสำนักพิมพ์ซินตั้นอีกครั้งอย่างง่ายดาย คนใจอย่าง
เธอถึงจะลังเลก็ไม่ได้แต่ปากอย่างอวดดีแล้วพูดว่า 'ถ้ามอบแฮร์มันน์และ
ทริซซาล์มาขอเขาให้ฉัน ฉันเองก็ทำให้ขายดีได้เหมือนกัน'

คนใจเขาค้นยอมไม่มีทางคิดหรือกว่าต่อให้ทรัพยากรเหล่านี้หล่นลงมา
จากท้องฟ้าได้จริง พวกเขาจะทำประโยชน์อะไรได้!

อดทนไว้

จะไม่โหดได้

อย่าไปพูดถึงต่อเถียงคนโง่บวมพวกนี้เลย

รุม่านลาขายากกว้างหลายเท่าเพราะการสุดลมหายใจลึกลง ในที่สุด
ทุลลิกก็สะกดไฟโทสะของตนลงได้...ตั้งจดหมายลาไปทำงานนอกสถานที่
มาจากมือเหลียงซงลิ่ง แล้วเปลี่ยนไปพูดด้วยน้ำเสียงสบายๆ

'ฉันก็แค่พูดไปอย่างนั้นเอง ทำไมคะ ไม่ได้ทำงานแบบไม่รับฟังใคร
สักหน่อย ไม่ก็แค่ยอมรับคำตักเตือนจากลูกน้องหน่อยเหอะ คุณไม่อนุมัติ
จดหมายลาไปทำงานนอกสถานที่ก็ช่างเถอะคะ ฉันใช้เวลาประจำปีของตัวเอง
ก็แล้ว'

อารมณ์โมโหมาเร็วไปเร็ว วินาทีก่อนหน้านี้ยังทำท่าไว้วางใจอยู่เลย
วินาทีต่อมากลับทำท่าเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทำให้เหลียงซงลิ่งตามไม่ทัน
นิลทนาย...เขามองซูหลี่หยิบปากกาที่อยู่บนโต๊ะเขาไปแก้บนจดหมายลา
ติดๆ เขียนๆ สองทีอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็วางไว้เบื้องหน้าเขาอย่างแรง...

เหลียงซงลิ่งชะงักศีรษะเข้าไปดู ไ้ ใช้วันลาประจำปีของตัวเองจริงๆ

แล้ว

ดังนั้นเขาก็ไม่มีอะไรจะพูดแล้ว อนุมัติการลาให้สบายอารมณ์ ส่วน

ซูหลี่ก็ไม่ได้พูดอะไรเช่นกัน เก็บจดหมายลาเตรียมตัวไปหาฝ่ายบุคคล แล้ว
หมุนตัวเดินออกจากห้องทำงานรองประธานของเหลียงซงล้งอย่างอกผายไหล่ผึ่ง
ชั่วขณะที่ปิดประตู เธอได้ยื่นคำพูดลอยมาจากทางที่นั่งของเขาเบาๆ

"บ้าไปแล้ว"

ใบหน้าซูหลี่มันคงดูเขาไ้ซาน ออกไปอย่างเร่งรีบ ไม่แม้แต่จะหันหน้า
กลับไป

ต้องขอบคุณการทุ่มเทปลูกฝังตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมาของเหล่าเหมียว
ทุกอย่างที่พบเจอหลายเดือนมานี้สอนเรื่องสำคัญที่สุดเรื่องหนึ่งให้เธอ นั่นก็คือ
'อย่าไปต่อล้อต่อเถียงกับคนโง่ มันเปล่าประโยชน์'

ตอนเย็นขณะกลับบ้าน ซูหลี่จัดการอารมณ์ทั้งหมดเรียบร้อยแล้ว

ท่ามกลางข่าวซุบซิบนิทานในช่วงนี้ ทุกวันพอโง้วชวนอัปเดตนิยาย
และโพสต์ลงเว่ยป๋อเสร็จก็จะล็อกเอาต์ออกมาทันที ไม่อ่านคอมเมนต์ ไม่อ่าน
ที่แชทโพสต์ ไม่อ่านข้อความส่วนตัว ใช้ชีวิตตามหลักการนกกระจอกเทศ* ที่ว่า
'พวกคุณทำได้ตามสบาย ผมไม่เห็นก็แสดงว่ามันไม่มีอยู่จริง' เขาในฐานะ
คนติดโซเชียลจึงต้องหลอเลียงชีวิตด้วยซีรีส์อังกฤษ ซีรีส์อเมริกัน ซีรีส์ญี่ปุ่น และ
ซีรีส์เกาหลีที่ล้ำหลังไปสิบกว่าปี จากนั้นก็ว่างงานจนกลายเป็นปลาเค็มตัวหนึ่ง

ตั้งนั้นทุกวันหลังจากซูหลี่เลิกงาน เขาจะเดินตามหลังเธอเข้าๆ ออกๆ
ห้องครัว ขึ้นๆ ลงๆ บันได ตอนที่เธอกำลังเช็ดเครื่องสำอาง ผู้ที่รออยู่
ตรงประตูห้องน้ำตาปริบๆ นอกจากเจ้าเออร์โก้วแล้ว ตอนนี้มีผู้ชายของเธอ
เพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งคน

ซูหลี่เหลือบมองชายหนุ่มจากในกระจก "มีอะไรคะ"

เขาอารมณ์ไม่ดีและดูท่าทางเหมือนกำลังหงุดหงิดเรื่องอะไรอยู่

โง้วชวนเผยท่าทีลังเลออกมาราวกับว่ามีประโยชน์หนึ่งติดอยู่ที่ปลายลิ้น
กลืนลงไปสาบรอบ ในที่สุดก็เอ่ยออกมาอย่างเนิบช้า

* นกกระจอกเทศ หมายถึงคนอ่อนแอซึ่งขาดที่หนีความจริง ไม่กล้าเผชิญหน้ากับปัญหา

"วางแล้วหรือยัง"

"อาแล้วค่ะ" ชูหูลึกหน้าเปิดเครื่องล่างหน้า แล้วกดลงบนใบหน้า
ท่ามกลางเสียงดังครี๊ด "คุณพูดซ้ำไปซ้ำมาทั้งวันอย่างกับผีสะกิดเสียงหลิน
ฉันจะได้ยินได้เผลอค่ะ"

"ยืนยันยันแล้วนะ เป็นพุนนี้ถึงจันทร์หน้า"

"ค่ะ"

โจวชวณต้องชูหูลี สักพักก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย "สำนักพิมพ์หยวนเยวี่
คงไม่ได้รับคุณหรอกนะ เท่าที่ผมรู้จักพวกเขา เหลียงชงลิ่งอาจจะพูดว่า
นักเขียนดาวโกลีว่องอะไรสักอย่างออกมา คุณอย่าไปใส่ใจคำพูดบ้าบอพวกนั้น
มากนักเลย..."

คู่มือความคิดของสุมาเจียว ผู้ผ่านทวงล่วนล่วนรู้*

เหลียงชงลิ่งคงคิดว่าฝีมือการแสดงของตัวเองยอดเยี่ยม แต่ปรากฏว่า
เมื่อมีคนถามอย่างโจวชวณก็มองออกถึงความไม่เข้าท่าของเขา

"ไม่มีอะไรหรอกค่ะ" ใบหน้าของชูหูลีสั่นเพราะแรงหวดจากเครื่องล่างหน้า
เมื่อเสียงพูดก็สั่นเล็กน้อย ทว่าสีหน้าภายใต้ไฟมกลับสงบนิ่ง แววตาแน่วแน่
"พอให้เราใส่ลำโพงกันแค่นี้ก็ไม่น่ากลัวพูดแบบนั้นหรอก คุณคือโจวชวณเขียนนะ"

มองจากในกระจก สีหน้าของชายหนุ่มที่พึงกรอบประตูดอยๆ ดีขึ้น
เล็กน้อย หลายวันมานี้เขาคงถูกรังแกมาไม่น้อย มิฉะนั้นทำไมตอนนี้
เมื่อใครมาอย่างเหลียงชงลิ่งก็ยังมีอิทธิพลต่อเขาได้...โจวชวณผู้มั่นคง ถึงคราวที่
เมื่อแรงลิ่งมาควบคุมความรู้สึกของเขาได้ตั้งแต่เมื่อไรกัน

ชูหูลีมองท่าทางของโจวชวณแล้วก็นึกเอ็นดู จึงเอื้อมมือเขย่งเท้าไป
แตะศีรษะเขาเบาๆ การกระทำแบบนี้ทำให้เขาตะลึงงัน

* ความคิดของสุมาเจียว ผู้ผ่านทวงล่วนล่วนรู้ หมายถึงผู้มีแผนการร้าย แม้ไม่แสดงออกมาผู้คนก็มองออกได้
โดยทั่วไป มีคนเขียนสุมาเจียว (ชื่อหมาเจา) อัครเสนาบดีผู้รักกั ผู้มีความทะเยอทะยานและมักใหญ่ใฝ่สูง
ของโจวเจียว (หลินเจา) รู้ว่าตนเป็นเพียงหุ่นเชิดจึงคิดจะกำจัดสุมาเจียว แต่สุมาเจียวรู้ตัวจึงให้เซงเจ (เจิ้งจี้) กำจัด
สุมาเจียวก่อน เมื่อเซงเจโมอสุวรรณคต สุมาเจียวก็แสดงทำเป็นร้องไห้ต่อหน้าพระศพว่าตนยังรักงักก็ต่อต้องเจโจเมอ
และโจวชวณก็ไปปลงพระชนม์เพื่อไม่ให้ผู้ใดครหาว่าตนเป็นโจรกับฏธิงราชสมบัติ

สามารถยืมและติดตามหนังสือใหม่ได้ที่ ระบบห้องสมุดอัตโนมัติ Walai Autolib

<https://lib.rmutp.ac.th/bibitem?bibid=b00109969>

Moonlight เพลงรักได้แสงจันทร์ = Yue guang bian zou qu / ซิงเหม่ย ; หลี่ตานหย่า และ Lucky Luna, แปล.

ซิงเหม่ย.

My list

Subject

[นวนิยายจีน](#)

Details

Added Author

[หลี่ตานหย่า, ผู้แปล](#)
[Lucky Luna, ผู้แปล](#)

Published

กรุงเทพฯ : แฉกใส พับลิชชิ่ง, 2566.

Edition

พิมพ์ครั้งที่ 1.

Detail

6 เล่ม หน้า ; 21 ซม.

ISBN

9786160630028 (a.1-2) ชุด 699.-

9786160630127 (a.3-4) ชุด 699.-

9786160630288 (a.5-6) ชุด 719.-

0 12 1

MARC

Export

Save

Share